

קלקר מתכלה, שמות נצחים

■ "במנחת הזמן" היא מתעדות הקייז
הקבוצתיות שמעלות בעיקר חירות

דנה גילרמן

פסל של יוחאי אברהם בגורייה ברודסקי בתל אביב

טל, מיה שנדרל ואיתן בן משה נראים זמניים ועשויים מהמרדים פשוטים, מתכלים. אחד המושכים שביהם, של בן משה, תלוי לפוליטי. הפסלים המזוגים למלعلاם הם בעצם דגמים נעים שנבנו מתחלי גדרותאות שמציאו אברמי בגבול קלנדרה, בשטח הבניינים שבין מנהנה הפליטים למחסום. אברהם צילם אותם נעים הלו ושוב מול המצלמה, והרמאה שליהם מזכיר את הרו-בוטים שפעיל האבא כדי לה-פשגורות נפץ על גופם של מתאבדים פוטנציאליים. גם הפסלים של לאה אבוי-המתכללה והחולף. ויירד לקומה התתוננה, שמי-

שנראה מעט שונה: ההומואים הערבים וככשו האמנות העניות כשות. ואולי, בעצם, לקישור זהה התכוון המרסס/?

אם הגרפייט התכוון לצתת נגד האמנות העשויות – זו שנותרת סתמית, בלתי מפה-ענחת, כוותא ש"כל אחד יכול לעשות" – אז הוא בהחלט מיקם את עצמו מול תרוכת שעל פניה נראהיה כזאת. התරוכת "במנחת הזמן", שתפתחה היום, היא מתעדות הקייז הקבוצתיות ולהלא מחייבות שמעלות בעיקר חירות (או צודות: טלי בן נון וסאלי הפטל נונה). יש בה פסלים ומיצבים שנדראים כמו צגים פרה-היסטוריהים שעומדים להתקפרק. ככלה הם פסלי הקל-קר המודרים של יהואי אברהם, שנדאים קצת כמו חיות וקצת כמו מאובנים בטקסטורה שמי-וכירה וופל בלג. מי שייטר ראלית שמאלחל סוף לכל מה

רק ביציאה מגדריה ברורו-מן (יהודיה הולי 79, תל אביב) אפשר להבחין במשפט שדרוסס על הקייז שממולו, "הגרפייט הזה מופיע גם מול גדרה ג'ולי מ.", מיידית יפה ברודמן, בעלי הגלריה. קשה לנחש אםodo שט מהחאה אמיתי נגיד מה שמצוג בתוך אותם החללי תצוגה, או אולי עבדות אמנות של אלמן שמנסה לעורר עניין ולקדם את עצמו. בהקשר זהה צץ הגרפייט "הם מפהקים", שריסס במננו האמן נועם הולנדנברג מול חללי הת-צוגה המרכזים בעיר. אך בשעה שזו הביעה ביקורת אניתה על איכות התצוגה ובחריות האזדי-רים, הנוכחית היא הבעת מהאה בוטה וחסרת מעוף. כוותא שמי-כירה בעיקר את הולגריות הייש-ראליות שמאחלת סוף לכל מה